

Imprimat legal.

16. MAI 1924

ANUL III. No. 46

Mai. Exemplarul 3 lei

CONTIMPORANUL



Compoziție de Marcel Iancu



MANIFEST ACTIVIST CATRE TINERIME

Jos Arta

căci s'a prostituat!

Poezia nu e decât un teasc de stors glanda lacrimală a fetelor de orice vârstă;

Teatrul, o rețetă pentru melancolia negustorilor de conserve;

Literatura, un clistir răsufflat;

Dramaturgia, un borcan de fetuși fardați;

Pictura, un scutec al naturii, întins în saloanele de plasare;

Muzica, un mijloc de locomoțiune în cer;

Sculptura, știința pipăirilor dorsale;

Arhitectura, o antrepriză de mausoleuri înzorzonate;

Politica, ~~indeletnicirea~~ ciocelilor și a samsarilor

.....Luna, o fereastră de bordel la care bat întreținută banalului și poposec plăpânzii din furgoanele artei.

V R E M

minunea curântului nou și plin în sine; expresia plastică, strictă și rapidă a aparatelor Morse.

D E C I

însoarta romanului epopee și a romanului psihologic

anecdota și nuvela sentimentală, realismul, exotismul, romanescul, să rămână obiectul reporterilor iscusiți

(Un bun reportaj cotidian înlocuște azi orice lung roman de aventuri sau de analiză)

Vrem teatrul de pură emotivitate, teatrul ca existență nouă, desbărată de clișeele șterse ale vieții burgheze de obsesia înțelesurilor și a orientărilor.

Vrem artele plastice, libere de sentimentalism, de literatură și anecdotă, expresie a formelor și a culorilor pure în raport cu ele înșile.

(Un aparat fotografic perfecționat înlocuște pictura de până acum și sensibilitatea artiștilor naturaliști)

Vrem stărpirea individualismului ca scop, pentru a tinde la arta integrală, pecete a marilor epoci (elenism) romanism, goticism, bizantinism, etc.) — și simplificarea procedeeelor până la economia formelor primitive (toate artele populare, olăria și țesăturile românești, etc.)

România se construiește azi.

În ciuda partidelor buimăcite pătrundem în marea fază activistă industrială.

Orașele noastre, drumurile, podurile, uzinele ce se vor face, spiritul, ritmul și stilul ce vor decurge, nu pot fi falsificate de bizantinism, ludovicism, copleșite de anahronisme.

Să stărpim prin forța desgustului propagat, staffiile cari tremură de lumină.

Să ne ucidem morții!

DOMNIȘOARA HUS

de ION BARBU

Chipul alb lăsat din seară
Cel din limpezimi crescut
Cu aripa ca un scut
Abia dus la subțioară;
Cel cu plisc întors de ceară
Roșie, încovrigat,
Peste inimi, în seară
Atârnat;

— Chipui coabe —
S'a înbuibat în seara grasă
Ca într'o baniță cu boabe
Și-a sburat.

S'a înbuibat și s'a dus
Ceasul rău:
Ceasul tău, Domniță Hus!

Este Domnișoara Hus
(Carnaksi, Ișală!)
Cu picioare ca pe fus
Largi șalvari undevă.

Pentru ea cinci feciori
Pricopsiți, beizadele,
Au tăiat alți cinci feciori
Ce-i făceau la bezele,

Și-au danțat ai feciori
Pricopsiți la ștreanpul furcii;
Ea... danță acană
Cu muscalii și cu turcii:

Pași agale
Cu pașale;
Pași bătuți
Cu arnăuți;

Sprinteni, spornici,
Cu polcovnici,

Tot mai sprinteni, tot mai sus
De strigau drăguții-ibovnici:
— Ișală! Domniță Hus!

S'a înbuibat.
Și s'a dus
Ceasul rău
Ceasul tău Domniță Hus.
Hei, acum, taie-ți drum!

Undă, undelemn călăiu
Vântul lunecă, înmoaie...
Haide, săltă-ți din călcăiu
Pintenii: toți câini droaie

Și la drum pe uliți mici
Printre gropi, printre căsoaie
Când prin ghimpi, când prin urzici,
— Iederă de zdrențe, soaie,

Suie tot în spre Apus!
El te schimbă 'n humă verde.
El milos de lin și-a pus
Mâna-i verde să-ți desmierde

Și grumajii tăi umflați
(Ce șerpi tari, cocliți de bale
Mai cocliți ca șerpii frați
Din fântâni municipale)

Și picioarele în coji

Numai noduri, numai dăre.
Unde ani și ger, răhoj
Incrustară: cu satâre!

Și e noaptea fund de tuci.
Tu ajungi, încaleci zidul,
Scoți din traistă trei lăptuci
Pâinea oacheșe, cu blidul.
Peste mlaștini somnul spulberi.
Duhul mlaștinii adie.
Un oraș se 'ngroapă 'n pulberi
Depărtat, ca de hârtie.

Și tu plângi că Cel-de-sus
N'are milă de sărace
Că ți-e trupul frânt, răpus
Și nu-i nimeni să-l îmbrace
Lacrimi mari îți prind de gât
Lungi zorzoane de nebună.
Haide, numai plânge-atât,
Șterge-ți ochii, te îmbună!

Uite colo: stele ies
Ca vărsatul și pojarul
De-un răsad aprins și des
Înșesat e pâlmarul

Uite: cerul s'a 'nclinat
Plecăciuni îți face ție.
Cerul fruntea și-a plecat
Amețit ca de beție.

Amețiți, și creeri tăi...
Gem, ca pietre 'n tăvăluge.
Pe când guri de gol în văi
Instelate, sus, te sugă...

Hăt la cel
Vânător

Presărat cu zob de ger
Unde visul lumei ninge
Unde sparge și se stinge
Sub târziile vegheri de smalt
Orice salt îndrăznit!

Stearpă minge
Ori sec fulger
De hanger
Repezit!

— Prin târziu și înalt
In plictisul și căscatnl
Lung al râpelor de smalt,
Hai în sbor de șoarec sur
La al ciur
Des și rar
Clătinat la râul nopții
De Țiganul Aurar...

— Ciuruitul prapur sur
Ce-în azur străvechi întinge,
Îngălățul de azur:
Rupta lumilor meninge. —
Pân-la el...

Ușurel,
Pe arc larg, fără cusur
— Hai croiește și destinde
Sborul tău de șoarec sur.
Și cu pumnul dus mosor

Pân'la sita din țările:
Treeră șuierător
Ast' descântec din fetie

Buhuhù la luna șuie
Pe-o gutuie să mi-l suie
Ori de-o fi pe-o rodie
Buhuhu la Zodie
Hu! la Leu și hu! la Rac
Să-l împungă cu-un arăc
Hu-hu... Scorpiei — surate
Să-l întoarcă dandarate
Să nu-i smulgă vr'un picior
Câine ori Săgetător!

— Ai văzut? Muri o stea,
Ca o smeură mustea.

Stea turtită, în hăuri suptă
Adu-mi-l pe-o coadă ruptă
Ruptă și de lingură
Să colinde singură
Toate vămile pustii
Unde fierb la pirostii
În cean cu apă vie
Nărăviții la curvie
În zemi acre și amare
Câți au răs de fată-mare;
În grăsimi și colastră
Câți smintiră vre-o nevăstă.

Buhuhu... huhu de zor
Și încodată prin mosor
Doar i-o da mai mult îndemn
Cozii lingurii de lemn.
— Lemn de leac —
Doar l o întoarce berbeleac.
Doar l o duce vâlătuc
Pe ibovnicul uituc!

Aruncai la vânt faină
Sloată se porni, haină.
Aruncai și cu păsat,
Păclă deasă s'a lăsat,
Presărai atunci mălai
Și tot cerul îl spalai.
Doar pe plai

Cât un scai
Mai juca un nour mic
Sgribulit și de nimic.

Luai din sân țărăte coapte,
Și tot norul, jos, în noapte
Ca o gălcă obrinti
Prin țărăne se trânti
Răsbuful, crăpă în șapte
Nori la fel...

De sub nori iacă-l: El
Subțirel
Vărut în alb de lapte...
Strigoi
Alb de boiu
Cu tot câmpul dinapoi
(Și ce șoapte!)
Tot din bici și din țapoi
Fugărit de Miază-Noapte.

O MIȘCARE MODERNA IN EXIL

Înainte de războiu literatura modernă ungară se grupa în jurul revistei „Nyugat” (orient) la Oradia Mare. Cel mai reprezentativ poet al mișcării era Ady-Endre cu verbul vehement și o putere de expresie cosmică.

După 1914 întreaga literatură ungară părea desrădăcinată. Atunci prima voce o luă mișcarea „Tett” al cărui director era *Ludwig Kassak*. Puternic învrăjbită cu evenimentele politice de atunci, revista lor a fost confiscată. Cu ajutorul juneții pe care o câștigase în juru-i Kassak scoase noua revistă: „MA” („Astăzi”) unde se întâlneau toate talentele tinere. Aerul încărcat roșu al revoluției împleti tinerețea cu ideologia revoluției care ar fi putut realiza când-va idealul artiștilor dela MA. Și lumea aștepta noul Christos.

Cu reacțiunea albă însă MA s'a exilat la Viena. Aci apare prima „epopee a mulțimei” de Kassak. Acum se modifică și poezia fiindcă poezii sunt sismografii timpului. O perioadă nouă, o fundare nouă, o limbă nouă se naște cu constructivismul colectiv.

Prima antologie a grupării MA era omul cercetător și ros de neliniște. A doua apărută acum de curând e imaginea omului nou care s'a găsit.

Astăzi mișcarea modernilor din Viena ai căror colaboratori sunt L. Kassak, Dery Tibor, Glauber, Nadars J. Reiter R., Tamas Aladar și Moholy-Naghy a devenit printre celelalte cea mai curată și consequentă din Europa.

KASSAK LAJOS

Dacă n'ar fi decât după noi am fi fost morți de mult.

Primăvara sboară jos între ziduri ne întindem în liniște trupurile

dați uitării stâlpilor de graniță căci nu cunosc decât lumina curată în care ne scaldăm

cerul și norii ca mieii pornesc în depărtari și noi clănțanăm în noapte ca fiarele înfometate

Nimic nu e de luat în seamă aci timpul prieteni a mâncat pânze de păianjen și din limba bețivilor s'au făcut panglici de cântece

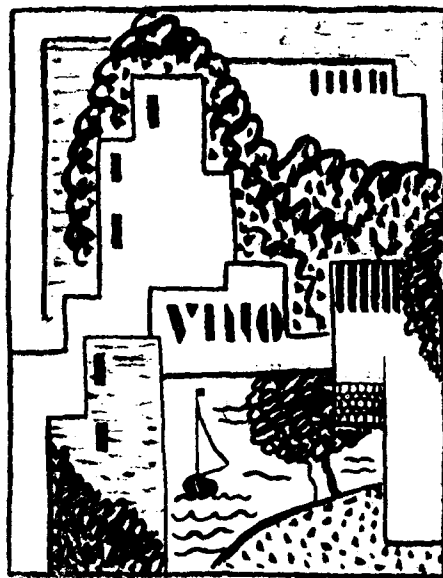
Iată vin oamenii săraci de peste dealuri își ridică în palmă ochii în sus și suspină ca isvoarele cari seacă

am în mine cuvinte de spini și fier frânt dar azi nu pot vorbi

mă doare depărtarea dintre eu și mine însumi cine are să deschidă porțile de aur ale prăvaliei noastre

Soarele a sunat șerpilor pădurilor fluturii orașelor

Mama și-a pierdut copiii crescuți cu pâine și apă și deatunci trăim fără pâine și apă viață împrăștiată



Desen de CHARLES TEIGE (Praga)

TAMAS ALADAR:

GANDIM fără neliniște despre cu'orile soarelui surădem
și brațele amândouă le deschidem
Minunate sunt speranțele
sunt legate de inimă cu panglici de gumă
așijderea gândirea e o floare
rădăcinile și-au drumul lor și suferă
și vântul nu poate într'una cânta
orbii trăiesc în lumina
sapa și piatra în palma
sunt pierdute în fântâna
muzica n'o mai auzim
cu steagurile ridicate privirile noastre înaintează
bunătatea noastră a înghețat în săli
pe uliți sub drapele fără trupuri
hohotesc întrebările
departe înnoată păsările și nu știm care e îngerul
zorile și primăvara ne așteaptă
și în adevărul într'aripat zacem
aproape morți
trști poeți.

ED LA REVUE EUROPEENNE

L'HOMME DE CHAIR

ET

L'HOMME REFLET

DE

MAX JACOB

T I C - T A C

(Continuare)

de I, VINEA

Un sentiment de singurătate mă copleși.

Atunci sosia, ca o închegare de tonuri sumbre pașind prin deslănarea realităților, cu priviri de bufniță sfințită, Matia, cotoiul plâpând ca o pasăre și-mi începea, pe genunchi, torsul oreilor negre.

Matia, ultimul martor al vremilor, călăuză de cafea, cheie subtilă a trecutului de nocturne.

Prezența lui întrerupea primejdioasa plăcere a risipirii eului.

Ca cioburile unui urciur vrajit, simțirea se realcătuia în jurul conștiinței unice, după vechea lege arhitectonică a insului pe care ni-l cunoaștem. Matia era făcătorul de minuni în ciuda oaspeților strănii din perete. Mă deosebia, prin simpla lui privire, de toate cele înconjurătoare, de el însuși, de clipele în cataractă.

Lăsasem, odata, reflexele unei după amiezi întregi să treacă pe dinaintea fotoliului găzduitor.

O defilare cenușie, fără muzică, aducea la urma trofeele amurgului, cele câteva culori, puținul metal fluid ce precede carele de palisandru ale nopții. Matia îmi dormia pe genunchi. Mă cufundam.

Cine sunt și ce fac aici? mă întrebai în acea sala în care fiecare obiect pareă că duce un secret mut și diferit de al celuilalt. Vruî să mă rup de toate acele enigme, să mă înalț printre spectatorii hermetici, dar spaima de neizbândă precipită criza. Cine sunt eu? întrebarea coborî ca într'un puț. Ciutura nu mai spârgea suprafața-oglină, să se umple de ea ca înainte. Cine sunt eu, eu Darie, eu... și mă crispai pe desnădejde de silabele numelui deșert și care nu mai corespundea nici unei realități intime. Vruî să strig, dar îmi fu teamă de sgomot, teama de a constata că glasul putea să nu fie al nimănui din clipa în care nu mai avea nici un sens să fie al meu. Căutăturile rătăciră în van în odaia cotropită de noapte, iar gândul, prin ființa devastată, scotoci febril și fără folos. Un neastâmpăr mă cuprindea zădărniciind orice investigație. De bună seamă sunt prea singur, îmi zisei, — și cuvântul „sunt” sună a pustiu — nimeni nu mă mai conține pentru ca nimeni nu mă mai iubește și de aceea, momentan, nu mă regăsesc. (Fântâna se adâncește, întrebarea cade fără sgomot, fără sfârșit, cade) Darie, — ai existat chiar eri! apostrofiez pe acest dublu iluzoriu. Încordate, mințile sgâlțâie gratiile, ochii se sgâiesc, auzul nu percepe decât haosul cosmic dintr'o scoică. De amintiri, smulse cu furie uitării, mă agăț, îmi lipesc fața de ele ca orbetji, și-mi spun, toate acestea mi s'au întâmplat mie, în toate eu am fost eroul, eu, eu, eu! Ajutor! Gândul mamii rasări atunci în conștiința istovită. Ea singură, dacă ar veni, m'ar ajuta, să mă recunosc. Vis necuminte, oprește chipul de dincolo de aeeva. Sa mă ridic să fug din această ruină lăsând-o deschisă musafirilor întâmplători ai nopții. Un bocănit, pe dușumea, la picioarele mele. Era Matia, adormitul, care-mi căzuse greu, depe genunchi. Deschiși, ochii lui; era țepăn și nemîșcat, cu ceafa rigidă, cu labele sub botul picurând, cu privirile de gelatina. Matia! așteptai căutătura care avea darul să mă lege de existența ca de o faptă mârșava a sufletului. Luai în brațe pe

demonul acestei pustietăți, semnul viu din cartea trecutului. Il simții sloi sub degetele-mi sgârcite de refuzul de a pricepe. De-acum nimeni care să-mi mai răspundă chemării, nici un tănuitor care să împartă cu mine sarcina suspinului apăsând în această casa, nici o sbatere, nici un ritm dealungul trecerii semănată cu relieve, nici un jude, nici un gâde, nici un tovarăș. Cine să-mi ațină calea în spre nimicire când țintele din capul lui înțelept s'au stins? Se întâmplase o cadere dincolo de mine, dedesubt, în tănițele unde băntuie lilieci orbii și unde chemările hăuie, rătăcind, ca într'o salină. Voința se cățarase la început, cu scrâșniri de târnăcop, ca un alpinist, și acum blestema în neguri ca un rege Lear. Părăsirea fremătă ca o genună. Mă repezii, prin întuneric, spre ușa închisă, ma împiedecai de obiecte, trăsei colțul unui covor peste mine, să aștept, desmetic, zorile. Un leșin. Cu dimineața de leșie, îmi recăpătai cum-patul. Odaia cea mare arăta ca după o luptă.

Am fost jucăria nervilor mei sdruncinați, acum am să-mi fac datoria. Înfașurai pe Matia într'un șal scump și urcai hotărît, schingiundu-mi groaza, scara podului. Pe gura deschisă aruncaî trupul lui slab, în praful de sus. Trăsei capacul podului. S'a sfârșit. Orașul dormia încă. Imi amintii de cele întâmplăte aseara, de strania pierdere a eului meu, imi amintii de lipsa de coeziune dintre toate amintirile și conștiința de mine însumi. Când oare să se fi petrecut, această sciziune între faptele mele și sufletul meu adevărat, că s'a pierdut el sub creșterea lor, ca o tulpină între bălării? Dorul de siguranță și de certitudine mă împinse la această investigație, pe care, ca să o întreprind cu ordine, o făcui în scris, amintindu-mi încet și însemnând cu răbdare pe hârtie. Eram calm și aproape fericit. În munca aceasta care ținu ceasuri după ceasuri, nu simții nici foame nici sete nici oboseală. Ziua trecu, noaptea sosi iar, grea, ca un patrar. Când isprăvii de înegrit colile găsite în bibliotecă, întunericul ma strângea din toate părțile. Adun filele în buzunar. Apoi, încet, scosei din cupa lor de bronz toate lămpile demodate și deșertai conținutul în toate odaile, pe coridor și pe scară. Dintr'un bidon împrăstiai pe covoare apele lucide ale benziniî, veninul fin al morții, prin veacuri, organice. Și uleiul din candelile stinse ale iconostasului, îl revărsai. Apoi, minuțios, fără graba, începând cu rafturile de cărți, încăpere cu încăpere, dădui foc. Cobor treptele, însufletind pe urma pașilor, duhuri. La ieșire am încuiat ușa. Strabătui nesupărat curtea de carbune și pornii, fără ținta, printre două rânduri de clădiri cu ferestrele în somn. Suspınam ușurat. De-un vânt umed vâjiiu steele.

Înima împingea timpul înainte.

Apoi se chinuira semnele roșii ale focului și pulpana cerului străluci ca rubinul. Fluiera și goarne răbira până la mine. O emoție cutreieră visul cartierului. Focul se înteti și prinse deplin, ca o orchestră în avânt. Și privind stăruința lui mistuitoare, înfiptă în oasele trecutului până la cer și fără greș, mă isbi ca un pumn în piept, conștiința liberată a isprăvii: eu Darie, eu am făcut asta.



Tarantella (construcție dinamică) de PRAMPOLINI (Roma)

INSEREAZA

1920

I. Vinea

Se întorc pescarii cu stelele apelor
 împart bucate săracilor, înșiră mătânii orbilor,
 împărații ies în parcuri la ora asta care seamănă cu
 [vechimea gravurilor
 și servitorii fac bae câinilor de vânatoare
 lumina și îmbracă mânuși,
 deschide-te fereastră — prin urmare
 și ești noapte din odae ca sâmburul de piersieă,
 ca preotul din biserică,
 dumnezeu : scarmână lână îndrăgostiților supuși,
 vopsește păsărele cu cerneală, înnoește paza de pe lună.
 — hai să prindem cărăbuși
 să-i punem în cutie
 — hai la pârâu
 să facem oale de lut
 — hai la fântână
 să te sărut
 — hai în parcul comunal
 până o cânta cocoșul
 să se scandalizeze orașul
 — sau în podul grajdului să ne culcăm
 că te înțeapă fânul și auzi rumegatul vacilor
 pe urmă li e dor de viței
 să plecăm, să plecăm.

1913 *Mangalia*

Tristan TZARA

LOC

Un sat
 † și cruci †
 nume încrustate
 Un sat și tăcerea
 de iarnă
 Val de zăpadă
 și nici un nume
 Strigăte sânge
 liniște grea
 Un sat un nimic
 etern nesfârșit:
 MOARTEA.

Petrograd

Scarlat Callimachi

FILTRU

La cerul întâiu străjeri de tuci
 plopii fac câte cincizeci de pași
 Amurgul ne unge sfinți
 prin foc rătăcim cu viori de iarba
 Abur de zodii preajma leagănă
 Lacrima morților liniști încheagă
 Unde ești frate din pământ
 în gând suflat ca o umbră —
 Clopot vechi întrebarea o scufundă —
 Ceasul de judecată atinge
 amintirile în giulgiul lor de praf
 Amurgul e o mască de plumb
 sângele ochii îl plâng
 Păinjenul de lumină coase veșnicia
 Cugetul orb își pipăie semnele
 Pământul simte apele și sicriile.



Compoziție de MATISS TEUTSCH (Brașov)

Portrait de Max Jacob

Il y a tant d'étoiles dans le Ciel, cette après-midi que l'Ange de l'Amour ne sait plus comment s'en sortir. „Au secours” s'écrie-t-il soudain en agitant ses ailes, ses pauvres ailes de celuloïd qui ressemblent à du coton hydrophyle durci. Madame la Vierge s'agenouille sur un nuage en sucre candi. Elle a une écharpe de tulle rose. Elle s'évente avec une feuille de palmier. — Feu, crie le Diable à l'autre coin de ciel. (Marie sait ce que cela veut dire). Le Diable est rouge et beau. Il porte un gros numéro sur le front comme une lanterne: il vient de tirer au sort. La Vierge Marie éternue. Il pleut et il fait soleil. Le Diable et Marie, sa fille, appellent l'Ange de l'Amour. Mais l'Ange est très occupé il y a tant d'étoiles, tant d'étoiles qu'il ne sait plus du tout comment s'en sortir... — Avec tout ça, le Diable, nous allons arriver en retard... Pensez donc! On les a convoqués pour deux heures et demie au Congrès des Puissances Célestes dont Dieu le Père préside aujourd'hui la séance d'inauguration. Il est trois heures moins le quart. On entend des sonneries de téléphone et la Trompette du Jugement Dernier est déjà à son poste distribuant les amendes sans compter — Sale type! fait la Vierge Marie. Le ciel est vide. Quelques bolides irisés caressent un arc-en-ciel d'aluminium et de mercure.

Bordeaux 1924.

Louis Emié

Scrisoare din Belgia

Armistițiul marchează adevăratul început al ofensivei moderniste în Belgia.

Separată de Franța — principalul său furnizor intelectual, — timp de patru ani, Belgia se readaptă.

Marinetti triumfa.

Cânturile lui Tzara împodobiau încă Parisul.

Expresionismul, cubismul, se înalțau pe ici pe colo, asemenea focurilor de artificii.

În arhitectură: Van de Velde era consacrat în Germania unde noile sale edificii primeau numele de „stil belgian”.

Erudiți și esteți, în Olanda, împliniau o uimitoare renovare arhitecturală.

Grupuri de artă în Belgia:

în Anvers:

Lumière.
Ça Ira.
Sélection.

în Bruxelles:

Le disque vert.
7 arts.
Lanterne sourde.

în Liège:

Libre Essor. ▶
Créer.
Groupe moderne d'Art.
etc.

Azi, arta modernă numără printre membrii guvernului apărători cinstiți și clar-văzători (Exemplu: Fierens-Gevaert).

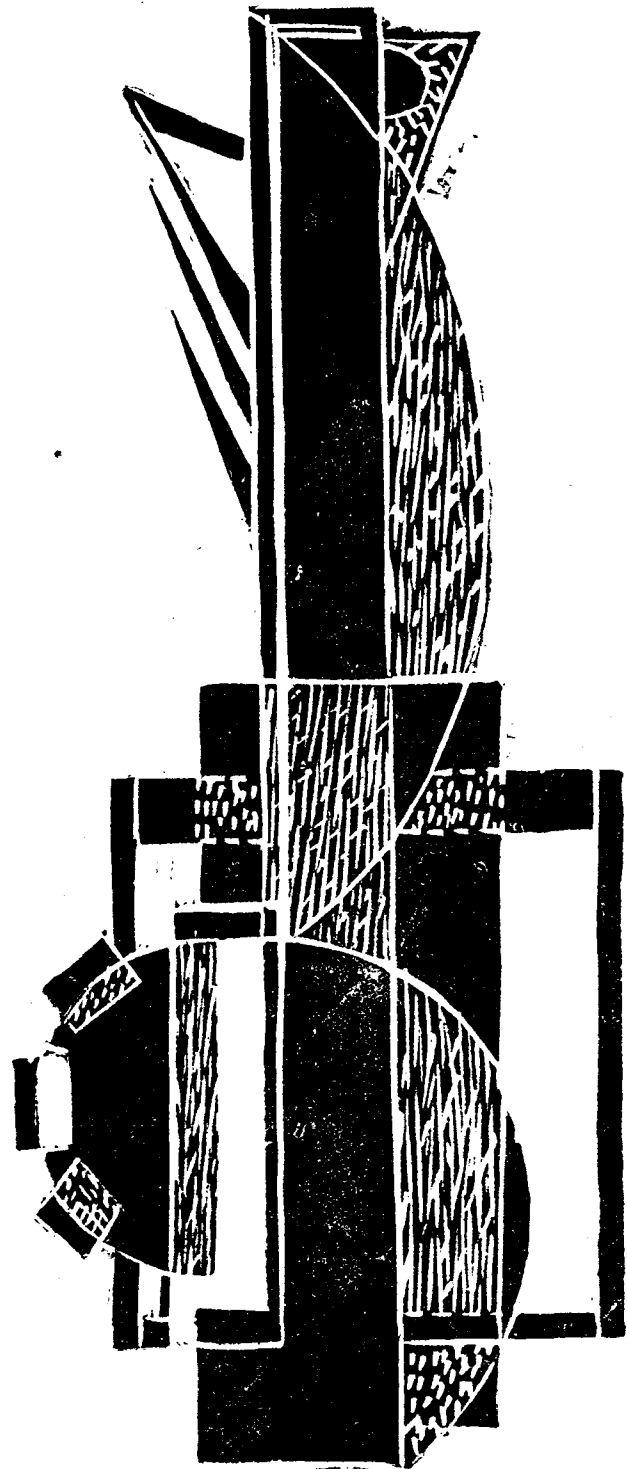
Vom vorbi curând asupra tendințelor picturale (trecutul și prezentul).

Bătălia serioasă. Victoria incontestabilă. Arta nouă primește atmosfera viciată a secolului.

Și totuși hotarul Rinului ce ne separă de centrele importante germane împiedică încă schimbul de adevăruri sonore.

Liège.

Georges Linze



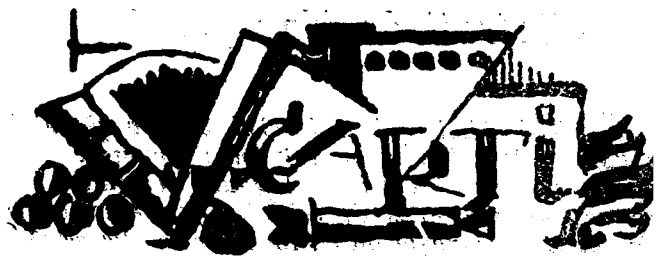
Construcție de MAXY

ORBI

După Stefan Georg

Având totul, ei suspină totuși:
 «Viață grea! Și foame pretutindeni!
 Nu-i belșug!»
 Pe la case știu grînare pline
 De semințe care'n sbor s'adună —
 Nu ia nimeni!
 Pivnițe în fiecare curte,
 Unde curge vinul pe nisip —
 Nu bea nimeni...
 Aur mult și greu se pierde'n praf:
 Cerșetori îl mătură cu șdreanța —
 Cine-l vede?

Ion Sân Giorgiu



KURT LIEBMAN: KREUZIGUNG (Rausch-Verlag Dessau roman concentrat, suită de stări lirice ale unei vieți bizare, intense și rafinate.

TAMAS ALADAR: BOLDOG HIRADAS (ed. MA VIENA) una din culegerile cele mai reprezentative ale noii poezii maghiare. Poezie de idei susținute de un puternic sentiment al vieții integrale.

PIERRE BOURGEOIS: 80 COMPOSITIONS LYRIQUES (introduction de Léon Chénai) ed. L'Equerre Bruxelles Volum compact, dispoziția grafică și gravurile realizează tablouri separate constructiviste. Bourgeois este poetul belg post-verhaerenian: concis, antiretoric, amplu și ferind. Arta lui: Soyons précis et nous serons lyriques.

Le réalisme cérébral attend impatiemment des apôtres, —

rezumă în aceste patru versuri toată estetica modernă.

NICOLAS BEAUDUIN: D'UNE NOUVELLE CONSCIENCE POÉTIQUE (Ed. de la vie de Lettres). Secolul nostru aduce o conștiință nouă, aceea a omniprezenței, a Omului Cosmogonic care trăiește simultan în el, conștient, toate faptele multiple ale globului. Pentru a reda pluralitatea cinematică de astăzi Beauduin a parasit vechile procedee lirice, successive, unilaterale, monodice, pentru a cauta noul mod de expresie: poemul sinoptic pe mai multe planuri, un fel de mare orchestră modernă dezvoltând până la paroxism toate posibilitățile acustice și care este față de poezia tradițională, ceea ce este polimefonia față de vechea melodie de unison.

HET OVERZICHT No. 21 (Belgia) apare în flamandă. Viguroase articole de Berckelaers, I. Peters, Malespine, versuri de Seuphor, Paul V. Ostanyen și gravuri de I. Peters și Karel Maes.

GALERIA PAUL GUILLAME (Paris) a deschis expoziția pictorului Kissling unul din cei mai puternici fauviști din generația nouă.

GALERIA STURM (Berlin) expune operele constructiviste ale pictorului și poetului maghiar Lajos Kassak.

L'ANE D'OR (Avril 1924) fundatori Armand, Cabrillac, Castagné, Cause, Chauvet, Vialles, publică „Note asupra originalității” interesante considerațiuni ale unui eminent critic din sudul Franței: Henry Cabrillac. Pierre Grasset semnifică renașterea gravurii în lemn.

În editura FERENCZI (Paris) LA FEMME DE PAILLE roman de Leon Pierre Quint.

În ed. La Revue Européenne:

LE BON APOÏRE roman de Philippe Soupault.

CHOLERA roman de Joseph Delteil.

IDEOLOGUES roman de Robert de Beslou.

JUNE, PHILIPPE ET L'AMIRAL roman de Pierre Girard.

SOUVENIRS DE MA VIE LITTÉRAIRE, aminti ile inedite alcătuit un întreg roman de Maxim Gorki.

VERDUN cea mai autentică povestire de război datorită lui Fritz von Unruh.

NOI revista d'arte futurista: E. Prampolini Via Tronto 89 Roma.

MANOMETRE: E. Malespine 49 cour Gambetta Lyon.

ZENIT: L. Mitsich 12 rue Bertschanine Belgrad.

DISK revue internationale: Charles Teige Cerna 12 Praga.

LES FEUILLES LIBRES: Marcel Rayal Av. Vict Hugo Paris.

TENTATIVES: Henri Petiot 2 Place Porte Revue Chambéry.

BLOCK H.: Stazewsky ul Wspolna 20 m. 39 Warsowie Pologne.

G. — H. Richter Eschenstrasse 7 Berlin, Friedenau.

INICIAL Avenue de Mayo 634 Buenos Aires.

INTERVENTIONS: Paul Dermée 29 rue Mont Cécils Paris.

MERZ: Kurt Schwitters Hannover.

CREATIONS Vincent Huidobro 41 Aven. Vict. Hugo.

„VIENT DE PARAITRE Rue Hautefeuille 21 Paris.

L'ESPRIT NOUVEAU, Ozenfant et Jeanneret 3 rue du Cherche Midi Paris.

„STURM”: Herwat Walden Potsdamerstr. 134 Berlin.

L'ANE D'OR Directeur Eugène Causse 19 Aven. de Toulouse. Montpellier.

L'ESAME: E. Somaré grande revue mensuelle Bottega di Poesia 14 Via del Monte Napoleone Milano.

ANTHOLOGIE: Georges Linze 104 rue Xhosémont Laège.

« L' E S A M E »

revista mensile di cultura d'arte. Dir.: E. Somaré
 EDITION de la BOTTEGA DI POESIA
 Via del Monte Napoleone 14, Milano

« S T U R M »

Dir. H. Walden, exposition, édition, revue trimestrielle radicale d'avantgarde, Potsdamerstr 134 à Berlin